

לרגל שבעים שנה לפרוץ מאורעות השואה י"ז אלול תרצ"ט

שְׁמַעוּנִי עַמִּים !

שמעוני עמים !

אני לא אתדפק עוד על מצפונכם כזב

לא אנסה עוד בדמעותי לרכך סלע לבכם.

ולא אפרוש עוד לפניכם את מגילת הדמים:

ראו חללי הרבים ראו דמי אשר ממני זב.

לא אחזר עוד כעני על פתחיכם,

וְאֵת יְדֵי הַגְּרוּמָה לֹא אוֹשִׁיט: הָבוּ הַצֵּלָה, הָבוּ מִפְּלֵט -

לא! מאסתיכם, געלתיכם, עמים.

מאסתי מספדיכם, הפזל הצבוע שלעיניכם,

כאלו ידי הייתם, כאלו לא העליתוני על מוקדכם.

כה גלוי לפני הפעם זדון לבכם וזיפון,

וכמה תתקלסו בי, וכמה תביטו עלי בלעג ושאט,

עד כי אתמה, איך נערתי להאמין עד כה,

כי ידכם זו אשר לפתה את גרוני כל הימים,

עתה תהי לי למסעד, עתה תהי לי לגאולה?

לא! לא חפצתי כי תענוני, וגם את עזרתכם אתעב,

טוב לי כי אתי ישאר עניי, עמוק עמוק בלב,

אתפלל לבדי במכאובי, אשא סבלי בדד,

ואתם אל תקרבו לי, ואתם אל תתנו לי יד.

שמעוני עמים:

אני בחג בתפלת 'זְכוּר', אזכיר את קדושי מיליונים,

אשר היו לברות במלתעות חית-טרף,

בה התגלמה כל שנאת העולם, כל זדון, כל רוע לאומים,

ואתם עמדתם מנגד, ולא קראתם למשחית: הרף,

ואת לבכם הקשחתם, ואזנכם אטמתם משמוע זעקתם

אזכור את אשר עבר עלי מיום היותי לעם:

מלחמות, פרעות, גזרות, ענויים, שחיטות, זוועות,

אזכרם, והומים בי מעי, ולבי מעין דמעות.

אך יותר משאבכה ב'זְכוּר', אשמח ב'אתה בחרתנו',

כי יותר מתמיד עתה ראיתי מה אתם ומה אנו:

יותר מתמיד עתה ראיתי כמה עמוקה בינינו התהום,

וגשרים אשר אי-מי פעם גשר בתמימות -

הנה הם בוערים לפנינו, עולה שלהבתם לשמי רום,

ולאורה את פניכם ראיתי: נעווים מכחש וערמימות...

לפני אלפיים שנה כבר חרף בר יוחאי דינכם:

'אתם קרויים אדם - ואין האומות קרויים אדם'.

עתה במו ידכם הטבעתם עליו חותמכם, באש ודם.